

CAPTIVI
ÎN TIMP

RYSA WALKER

Traducere și note de Ana Dragomirescu

PROLOG

CHICAGO, OCTOMBRIE 1893

Când am trecut în fugă pe după colț, unul din tocurile ghetelor mele albe din piele de ied mi-a făcut o ruptură de cincisprezece centimetri în poala fustei. În spatele meu, am auzit pașii oprindu-se doar pentru o clipă, după care au continuat, mai iuți ca înainte. Mi-am plecat capul în timp ce traversam următorul corridor, blestemând în tăcere zeii modei anilor 1890. Dacă aş fi purtat obișnuinții mei pantaloni scurți și un tricou, aş fi ieșit de mult din nenorocitul ăla de hotel. Un șut zdravăn în cap l-ar fi lăsat inconștient pe doctorul cel bun, iar mie nu mi-ar fi zvâcnit de durere o parte a gâtului.

Am străbătut ca o săgeată holul și, la următoarea răscruce, am luat-o spre stânga, sperând ca doctorul să presupună că am ales calea mai scurtă și mai ușoară din dreapta. Trei uși mai încolo, am zgâlțait o clanță cu broască, în eventualitatea că ar fi fost descuiată. N-am avut noroc. M-am lipit de ușă cât am putut

de bine și mi-am scos medalionul. Miezul lui strălucitor m-a învăluit într-o lumină albastră blandă. Deși știam că el nu poate să vadă lumina, mă simțeam expusă. Oare câte femei ademenise de-a lungul ultimului an în acel năucitor labirint de coridoare? Mai era vreuna dintre ele în viață?

Palida scânteiere galbenă a felinarului din mâna lui a dispărut pentru scurtă vreme pe culoarul opus, după care s-a ivit iar, când doctorul a schimbat direcția, îndreptându-se direct către mine. Am încercat să-mi stăpânesc tremurul mâinilor, astfel încât să mă pot concentra pe folosirea medalionului și să-i activez interfața, dar îmi era greu să mă adun cât timp înima îmi bublească în urechi și gâtul îmi luase foc din pricina acidului.

Ecranul de navigare a tremurat câteva secunde, apoi a clipit și s-a stins. Am luptat cu valul crescând de spaimă și am dat să încerc din nou, când ușa de care stăteam lipită s-a deschis, iar eu m-am prăbușit pe spate în cameră. O mâna mi-a acoperit gura, înăbușindu-mi țipătul înainte de a-mi scăpa printre buze. O altă mâna s-a apropiat de fața mea, ținând o cărpă albă, împăturită.

Atunci mi-a picat fisa. Ororile din acel hotel nu erau opera unui singur nebun. Doctorul Henry Holmes probabil că avea un complice. Și, mulțumită lui CRONOS și a medalionului ăluia stupid, aterizasem direct în plasa lor.

1

N-am nevoie ca viața să fie curată și ordonată. Oricine se îndoiește de asta ar trebui să scocească prin ghiozdă-nul meu, unde probabil o să dea peste un baton de ciocolată pe jumătate mâncat, ce se găsește acolo de pe vremea când stăteam în Iowa, un stat din care ne-am mutat acum aproape un an. De când am terminat grădinița, am schimbat școala de cinci ori. Îmi petrec o jumătate de săptămână cu mama și cealaltă jumătate cu tata, în locuința căruia dorm pe canapea și folosesc la comun o baie ridicol de mică. Nu sunt pretențioasă. Mă *descurg* cu haosul.

Totuși, unele lucruri ar trebui să se petreacă în ordinea corectă. Pantofii se încalță *după* ce-ți pui șosetele. Untul de arahide se întinde pe pâine *după* ce aceasta iese din prăjitor, nu înainte. Iar nepoții se nasc *după* bunicii lor.

Cei mai mulți oameni nu-și prea bat capul cu ultimul punct al listei de mai sus. Eu, una, categoric nu m-am gândit la el, cel puțin nu până în aprilie anul trecut, când și-a făcut apariția

bunica mea. Și pentru că acel element neînsemnat ieșea din ordinea firească, întreaga mea viață s-a schimbat. Și nu sunt melodramatică. Ștergerea completă a întregii tale existențe trebuie să intre, conform oricărei definiții, în categoria evenimentelor care-ți dau peste cap viața.

Până la brusca ei reapariție, n-o mai văzusem pe bunica de zece ani. Existau, prinț-un vechi album, câteva fotografii îngălbenești cu noi două, dar, pentru mine, ea era doar o persoană care-mi trimitea bani de Crăciun și de ziua mea. Și o persoană pe care mama n-o agrea.

– Tipic pentru maică-meal! a zis mama în timp ce ieșeam din metrou. Dă buzna în oraș și are nevoie de un public. Nu contează că noi s-ar putea să avem alte planuri.

Eu n-aveam alte planuri și eram aproape sigură că nici mama n-avea. Dar mai știam că, probabil, nu asta era ideea.

O adiere răcoroasă ne-a întâmpinat când scara rulantă a urcat la nivelul străzii și noi am pășit pe Wisconsin Avenue. Mama a ridicat o mână, ca să opreasă un taxi, însă mașina a tras pe dreapta pentru a lua alt pasager.

– Mai sunt doar câteva străzi până la restaurant, am spus. Putem ajunge și pe jos...

– Mă dor picioarele de la tocurile astea. Mama și-a rotit privirea, dar, dându-și seama că nu mai venea niciun taxi, a cedat. Bine, Kate, o să mergem pe jos.

– În primul rând, de ce ți-ai cumpărat pantofi cu toc? Parcă nu-ți păsa de părerea ei.

Mama s-a uitat urât la mine și a luat-o la pas, pe trotuar.

– Am putea să ne mișcăm, te rog? Nu vreau să întârzii.

Chiar nu încercam să-o calc pe nervi. De obicei ne înțelegem foarte bine. Dar ea exagerează în privința oricărei chestiuni legate de mama ei. Cecurile de Crăciun și de ziua mea pe care le-am pomenit mai devreme? Ele intră direct în contul meu de economii pentru facultate, deși mama obișnuiește să spună că ar trebui să-mi fac singură alegerile financiare și să suport consecințele.

Cu o seară înainte, spre surprinderea mea, mama și bunica vorbiseră la telefon timp de peste cinci minute – un record, cel puțin din câte îmi aminteam eu. Nu auzisem decât replicile mamiei, dar reușisem să pun fragmentele cap la cap. Bunica se întorsese din Europa, era bolnavă și voia să ne vadă. Mama s-a împotrivat, dar până la urmă a cedat. Apoi negocierile au trecut la chestiuni organizatorice: locul (teritoriu neutru), meniul (vegetarian), ora întâlnirii (șapte și jumătate) și aşa mai departe.

Am ajuns la restaurant cu zece minute mai devreme decât trebuia. Era un local la modă, în cea mai mare parte vegetarian, pe ai cărui pereti exteriori fuseseră pictate niște legume uriașe, ce îmi amintea de ilustrațiile uneia dintre jerpelitile cărți de bucate ale tatei. Mama a oftat ușurată când am intrat, dându-și seama că, într-adevăr, ajunseserăm înaintea bunicii.

M-am așezat pe scaunul îndreptat către bar. Băiatul de la tejghea, care amesteca băuturile și făcea *smoothie*-uri, era drăguț, cu aerul lui artistic și îngândurat, cu părul lui lung strâns la spate într-o coadă de cal. Deși era *un pic* prea mare pentru mine, măcar urma să am o prilejitură plăcută, căătă vreme ele se certau.

Când a sosit, câteva minute mai târziu, bunica nu arăta aşa cum mă aşteptasem. Pe de-o parte, era mai scundă decât părea în fotografii, având aceeași înălțime ca mine sau cu cățiva

centimetri în minus. Părul cărunț și-l tunsese foarte scurt, aproape militarește, și purta o ținută lejeră, formată dintr-o tunică cu imprimeuri bogate și o pereche de pantaloni negri, tricotăți, ce păreau, după cum m-am gândit cu invidie, mult mai comozi decât hainele pe care fusesem eu silită să le îmbrac. Și nu lăsa impresia că ar fi fost bolnavă. Un pic obosită, poate. Bolnavă? Nu prea.

Aparent, mama îmi împărtășea părerea.

– Bună, mamă. Arăți *surprinzător* de bine!

– Nu mă cicăli, Deborah! N-am zis c-o să-mi dau duhul până la sfârșitul săptămânii. Deși cuvintele îi erau adresate mamei mele, bunica se uita la mine în timp ce vorbea. Trebuia să mă întâlnesc cu tine și trebuia să-mi văd nepoata, care s-a făcut o femeie în toată firea și atât de frumoasă! Pozele de la școală nu te pun în valoare, draga mea. Și-a tras scaunul, pentru a se aşeza. Sunt lihnită, Kate. E bună mâncarea?

Fusesem atât de sigură c-o să-mi spună „Prudence”, încât mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama că vorbea cu mine.

– Nu-i rea, am răspuns. Au niște sendvișuri decente, și nu *toate* sunt vegetariene. Iar peștele e în regulă. Deserturile sunt bune.

Bunica a zâmbit, apoi și-a lăsat poșeta pe scaunul liber de lângă ea, dar și-a păstrat cheile la vedere, punându-le pe masă, lângă șerbet. Pe un inel stăteau prinse două chei cât se poate de banale și un neobișnuit medalion albastru. Acesta era subțire cât o foaie de napolitană, avea un diametru de aproape opt centimetri și scânteia nefiresc de tare în camera slab luminată. Făcea să sclipească partea din spate a meniului din mâna mamei, și

vedeam mici puncte albastre reflectându-se în argintul tacâmurilor. Strălucirea lui îmi amintea de colierul făcut dintr-un tub fosforescent pe care-l câștigasem cu câteva luni în urmă la bâlcicul din ținutul Montgomery, însă era mult mai puternică și mai sofisticată. Chiar în mijlocul cercului se afla o clepsidră. Nisipul continua să curgă dintr-o parte în cealaltă, cu toate că medalionul stătea culcat pe masă.

Mama ori nu observase ciudatul obiect, ceea ce era greu de crezut, ori îl ignora. Iar dacă ea nu-l lua în seamă, ultimul lucru pe care voi am să-l fac era să stârnesc un scandal între ele, atragându-i atenția asupra lui. M-am hotărât ca, căcar pentru moment, să-i urmez exemplul. Totuși, când mi-am întors privirea din nou spre meniu, am văzut-o pe bunica urmăritu-mi reacția la vederea luminii răspândite de medalion și zâmbind cu blândețe. Nu-ți puteai da seama, după privire, la ce se gândeau, dar am avut impresia că se simțea... *ușurată*.

La început, toată lumea a încercat să poarte o conversație relaxată. Vremea și mâncarea erau un teren neutru, dar, după primele zece minute, îl exploraseră deja din toate unghiurile posibile.

– Cum și se pare Briar Hill? a întrebat bunica.

M-am agățat nerăbdătoare de noul subiect, simțind că ne aflam pe un teren la fel de sigur.

– Îmi place la nebunie. Cursurile sunt mai interesante decât tot ce am studiat înainte. Mă bucur că tata a acceptat slujba.

Noul meu liceu are o politică foarte generoasă, prin care acordă școlarizare gratuită copiilor de cadre didactice. Oferă chiar și căsuțe rustice pentru profesorii dispuși să locuiască în campus, motiv pentru care, de trei ori pe săptămână, poposesc pe canapeaua extensibilă a tatei. Salteaua e plină de cocoloașe și,

dacă te rostogolești prea mult spre mijloc, simți bara de fier, dar eu găsesc că-i un preț cinstit în schimbul unei ore de somn în plus, înainte de cursuri.

– Categoric îți oferă niște oportunități, iar Harry îmi spune că-ți merge foarte bine.

– Nu știam că tu și tata... vorbiți atât de multe. Aș fi vrut s-o trag de limbă, deși mi-era teamă să nu conduc discuția pe un teren minat. Așa se explică faptul că mi-ai spus „Kate“?

– Da, a răspuns ea. Și fiindcă, în ultimii șapte ani, așa ți-ai semnat toate scrisorile de mulțumire pentru cadourile de Crăciun și de ziua ta.

Ups! Uitasem.

– Îmi pare rău dacă te simți jignită. Chiar îmi pare, dar...

– De ce Dumnezeu să mă simt jignită? Prudence era un nume groaznic acum patruzeci de ani, dar eu i-am ales numele mamei tale, aș că mi s-a părut corect să-l las pe Jim s-o boteze pe geamăna ei. I-a dat numele de Prudence, cum o chema pe mama lui. Era o femeie drăguță, însă numele tot mi se pare un handicap însăspăimântător pentru un prunc mic și neajutorat.

Mama, care, desigur, îmi făcuse același lucru pe vremea când eram un prunc mic și neajutorat, a înghițit în tăcere mustararea indirectă, iar bunica a continuat:

– Sunt aproape sigură că Prudence nu e considerat un nume la modă pentru o fată de șaisprezece ani. Și trebuie să admit că sunt flatată fiindcă ai ales, în schimb, numele meu.

Acum eram complet zăpăcită.

– Dar credeam... nu te cheamă tot Prudence?

Cele două au izbucnit în râs și am simțit cum nivelul tensiunii din jurul mesei a mai scăzut.

– Nu, și pe ea o cheamă Katherine, a spus mama.. „Prudence“ a fost botezată după mama tatălui meu, dar al doilea prenume al ei era Katherine, ca al mamei mele. Așadar, și tu ești Prudence Katherine. Credeam că știi.

Un mare suspir de ușurare. Toată ziua îmi făcusem griji că, dacă aş insista să mi se spună Kate în loc de Prudence, aş leza-o pe bunica. Numele era un neconvenit prilej de ceartă între mine și mama. Ba chiar cerusem să mi-l schimb pe cale legală în ianuarie anul trecut, când începusem liceul la Briar Hill, astfel încât să nu existe nicio șansă ca informația dăunătoare să ajungă la potențialii dușmani. Dar ochii mamei se umeziseră la simpla sugestie, aș că renunțasem. Când ești botezată după o mătușă care a murit mult prea Tânără, opțiunile îți sunt limitate.

Am împins o bucată prea fleșcăită de dovlecel spre marginea farfuriei și m-am uitat întă la mama, după care am răspuns:

– N-am auzit niciodată pe nimeni pronunțându-i numele, deci de unde era să fi știut? Tu mereu zici „bunica ta“.

Bunica a strâmbat din nas.

– Preferi „buni“? am tachinat-o eu. Sau poate „mamaie“? Ea s-a cutremurat.

– Nu, și categoric „nu“ pentru ultima variantă. Ce-ai zice de „Katherine“? Niciodată nu m-am dat în vînt după titulaturile formale, plus că pentru toți ceilalți sunt Katherine.

Am dat o dată din cap, în semn de încuviațare, iar mama mi-a aruncat o privire plină de reproș, care-mi dădea de înțeles că mă împrieteneam mult prea tare cu dușmanul.

Chelnerița i-a adus mamei încă un merlot și a reumplut paharele cu apă. M-am mirat că, atunci când s-a apropiat de masă, nici măcar n-a tras cu ochiul la ciudatul medalion. Nu era un

obiect pe care să-l vezi în fiecare zi. Strălucirea lui dădea o nuanță de bleu scânteietor apei ce curgea din carafă. Credeam că ospătărița cel puțin o să se uite peste umăr la plecare, aşa cum faci când ceva îți stârnește curiozitatea, dar nu vrei să pari nepolitic sau, în cazul ăsta, să-ți pui în pericol bacșisul. Dar ea s-a dus la bucătărie, oprindu-se doar pentru a-i spune câteva vorbe Drăguțului-cu-Coadă-de-Cal.

Aproape că isprăviserăm cu aperitivele, când am dat din greșeală peste un alt posibil detonator conversațional.

– Hotelul unde stai e prin apropiere? am întrebat, gândindu-mă că poate reușeam să profit de o sauna și o piscină interioară frumoase.

– Nu stau la hotel, a răspuns Katherine. Mi-am cumpărat o casă. De fapt, e aproape de școala ta.

Mama s-a oprit, rămânând cu furculița încărcată de rizoto la jumătatea drumului spre gură.

– Îți-ai... cumpărat... o casă?!

– Da. De câteva zile, eu și Connor ne-am instalat tabăra acolo, dar muncitorii care s-au ocupat de mutare au terminat în sfârșit și acum mai trebuie doar să organizăm lucrurile. Harry m-a îndrumat către un agent imobiliar foarte amabil.

– Harry?! Mama a strâns din buze, și am presimțit că tata avea să figureze o vreme pe lista ei neagră. A continuat, rostind cu mare precizie fiecare cuvânt, pe un ton folosit, de obicei, chiar înainte de a fi pedepsită: Așadar, te afli în oraș de câteva săptămâni și nu te-ai deranjat să mă suni *pe mine*, dar *l-ai sunat* pe fostul meu soț, care a fost atât de drăguț încât să-ți găsească un agent imobiliar. *Și să păstreze secretul.*

– Nu știam ce reacție o să ai față de hotărârea mea, a zis Katherine. În plus, Harry mă place. Și i-am cerut să-mi facă o favoie și să păstreze tăcerea. Sunt sigură că i-a fost greu. Discreția realmente nu-i stă în fire.

În sinea mea, i-am dat dreptate. Din multe puncte de vedere, tata era ca o carte deschisă.

– OK. Deci ai cumpărat o casă.

Mama și-a lăsat jos furculița, cu rizotoul încă neatins, apoi și-a îndepărtat scaunul de masă. M-am temut că urma să ne facem o ieșire teatrală, dar s-a mărginit doar să spună:

– Mă duc la toaletă. Când mă întorc, poate îmi explic cine e Connor.

De îndată ce mama s-a îndepărtat suficient încât să nu ne mai poată auzi, Katherine s-a aplecat peste masă și a împins către mine cercul de un albastru strălucitor.

– Ei nu pot să-l vadă, draga mea. De fapt... nu m-am exprimat corect. Văd *pandantivul*, dar nu aşa cum îl vedem noi. Tu ce culoare zici că are lumina? Albastră, nu?

Am ridicat din sprânceană.

– Bineînțeles că e albastră.

– Nu și pentru mine. Eu văd o încântătoare nuanță de portocaliu. Seamănă puțin cu o înghețată de portocale.

– E *albastră*, am repetat. În viața mea n-am văzut ceva de un albastru mai intens.

Bunica a ridicat din umeri.

– Nu pricep fizica din spatele fenomenului. Dar, de-a lungul vieții, am cunoscut doar câteva zeci de oameni care *văd* cu adevărat lumina asta, și fiecare dintre noi o percepă un pic altfel. Katherine a făcut o pauză și s-a uitat peste umăr, ca să vadă dacă